

Zaak C-422/92

Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

„Niet-nakoming — Omzetting van de richtlijnen betreffende afvalstoffen, toxische en gevaarlijke afvalstoffen en de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen”

Conclusie van advocaat-generaal F. G. Jacobs van 16 maart 1995	I - 1100
Arrest van het Hof van 10 mei 1995	I - 1124

Samenvatting van het arrest

- 1. Beroep wegens niet-nakoming — Recht van beroep van Commissie — Uitoefening niet afhankelijk van bestaan van specifiek procesbelang (EEG-Verdrag, art. 169)*
- 2. Beroep wegens niet-nakoming — Recht van beroep van Commissie — Termijn voor uitoefening — Geen — Discretionaire keuze van tijdstip van instelling van beroep (EEG-Verdrag, art. 169)*

3. *Harmonisatie van wetgevingen — Afvalstoffen — Richtlijnen 75/442 en 78/319 — Begrip — Uitsluiting van bepaalde recycleerbare stoffen — Ontoelaatbaarheid (Richtlijnen van de Raad 75/442, art. 1, en 78/319, art. 1)*

 4. *Harmonisatie van wetgevingen — Afvalstoffen — Grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen — Richtlijn 84/631 — Algemeen en absoluut verbod op uitvoer van afvalstoffen — Toelaatbaarheid — Nationale wetgeving die regel van verwijdering van afvalstoffen op nationaal grondgebied stelt, doch voor degene die in bezit is van vergunning, grensoverschrijdende overbrenging niet uitsluit — Toelaatbaarheid (EEG-Verdrag, art. 130 R, lid 2; richtlijn 84/631 van de Raad, gewijzigd bij richtlijn 86/279)*
-
1. Voor het instellen van een beroep wegens niet-nakoming krachtens artikel 169 van het Verdrag door de Commissie is niet vereist, dat zij een specifiek procesbelang heeft. Artikel 169 beoogt immers niet, haar rechten te beschermen; de toepassing van dit voorschrift is een van de middelen waarmee de Commissie erover waakt, dat de Lid-Staten het Verdrag en de ter uitvoering hiervan door de instellingen vastgestelde bepalingen toepassen.

 2. De Commissie behoeft geen bepaalde termijn in acht te nemen om krachtens artikel 169 van het Verdrag tegen een Lid-Staat een beroep wegens niet-nakoming in te stellen. Zij beschikt dus over de bevoegdheid om te beoordelen, op welke datum er termen aanwezig kunnen zijn om beroep in te stellen, en het staat niet aan het Hof om een dergelijke beoordeling te toetsen.

 3. Het begrip afvalstoffen moet in de zin van de artikelen 1 van de richtlijnen 75/442 en 78/319 niet aldus worden opgevat, dat daaronder niet vallen stoffen en voorwerpen die voor economisch hergebruik geschikt zijn, zodat een Lid-Staat die bepaalde categorieën recycleerbare afvalstoffen van de werkingssfeer van zijn wetgeving op het gebied van de verwijdering van afvalstoffen uitsluit, niet zorgt voor een correcte omzetting van genoemde richtlijnen.

 4. Richtlijn 84/631, gewijzigd bij richtlijn 86/279, betreffende toezicht en controle in de Gemeenschap op de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen heeft een volledige regeling ingevoerd, die met name betrekking heeft op de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen met het oog op de verwijdering ervan in concreet omschreven inrichtingen, en is gebaseerd op de verplichting voor de houder van de afvalstoffen, vooraf een gedetailleerde kennisgeving te verrichten. Volgens die regeling kunnen de betrokken nationale autoriteiten bezwaar maken en dus een bepaalde overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen verbieden om het hoofd te bieden aan problemen betreffende enerzijds de bescherming van het milieu en de volksgezondheid en anderzijds de openbare orde en veiligheid, doch beschikken

zij over geen enkele mogelijkheid, deze overbrenging globaal te verbieden.

verbod op de uitvoer van gevaarlijke afvalstoffen, dat in strijd zou zijn met richtlijn 84/631.

Is niet onverenigbaar met die richtlijn een nationale wetgeving die de regel van de verwijdering van de afvalstoffen op nationaal grondgebied stelt, doch gepaard gaat met toepassingsbepalingen die de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen onder bepaalde voorwaarden toestaan en te dien einde administratieve procedures vaststellen die overeenkomen met die welke in de richtlijn zijn voorzien. Een dergelijke regel, die uitdrukking geeft aan een streven dat in overeenstemming is met het in artikel 130 R, lid 2, van het Verdrag geponeerde beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, kan immers niet worden beschouwd als een algemeen en absoluut

Zijn evenmin onverenigbaar met de richtlijn nationale bepalingen die de betrokken overbrenging aan een vergunning onderwerpen, voor zover dit laatste begrip beantwoordt aan het in de richtlijn gebruikte begrip „ontvangstbevestiging” en de voorziene gronden voor weigering van de vergunning in hoofdzaak zijn ontleend aan redenen van algemeen belang die verband houden met de bescherming van de gezondheid van de mens en het milieu, en dus juist stroken met de door de richtlijn nagestreefde oogmerken.